

мали преглед наше старе прошлости, а у С. К. Задрузи, с истим другом, штампао је прве две књиге најстарије историје српског народа, која је у публици била поздрављена и често тражена. Јовановић је био врло озбиљан такмац. Друга двојица нису имала много изгледа. Професорски колегиј Велике Школе дуго се ломио између Станојевића и Јовановића, ценећи их с много страна, и на крају је решио да их изабере обојицу. Катедра народне историје на нашем највећем научном заводу заслуживала је доиста да јој се обрати више пажње и да има на расположењу више снага, нарочито тако способних, као што су били Станојевић и Јовановић, који се не јављају сваки дан. Станојевић је 1. септембра 1903. постављен за редовног професора Велике Школе, са непуних тридесет година.

Кад је Велика Школа претворена у Универзитет, и кад је, из недовољно разумљивих, а нимало оправданих разлога, уведен за професоре *numerus clausus*, Станојевић је 1905 год., са неколико млађих другова, исто редовних професора, изабран и 5. марта именован за ванредног професора при истој катедри. Како се све до свршетка Светског Рата закон о Универзитету није мењао, то је задржан и тај ограничени број за наставнике, који је затровао односе у колегију и био од штете и за школу и за њен научни подмладак. После рата и измене закона Станојевић је 1919. год. изабран и потврђен за редовног професора. На том положају је остао све до смрти, цењен међу колегама а вољен међу ђацима.

За ово време, од друге књиге *Византија и Срби* па до Светског Рата, Станојевић је дао три веће ствари. Прва је била систематски издвојена грађа о споменима књига и других послова и лица, који су с књигом у вези. То је Станојевић израдио на основу познате збирке Љ. Стојановића *Стари српски записи и напisi*, а објавио је у *Летопису*, књ. 233—5, и засебно, 1906. год., под натписом *Књиге и друго у старим српским записима*. И последњи чланак његов, објављен у прошлој свесци нашег часописа, био је из те области („Акрибија код наших старих писаца“).

Други рад била је *Историја Српског Народа*, штампана 1908. Како је она била објављена уочи анексије Босне и Херцеговине, тадашње хрватске власти су у Земуну заплениле скоро целу половину накладе, намењену претплатницима из Аустро-Угарске Монархије, па су је после тога, по одлуци судова у земљи, дале уништити.¹⁾ Да накнади претплатницима ту штету, и због лепог одзива публике, Станојевић је

¹⁾ Ту је ствар испричао Д. Страњакловић у Гласнику Историјског Друштва V, 1932., 454—62.